

Arrest

nr. 93 361 van 12 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 16 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Erbid en moslim te zijn. U woonde er met uw ouders, drie van uw broers en een zus. Uw familie is strikt religieus en u werd thuis heel kort gehouden.

In juni 2007 vatte u uw universitaire studies aan. U ging naar de unief met de bus. Op de plek waar u de bus nam ontmoette u W.(...) al R.(...), hij maakte oogcontact met u telkens u er kwam en via uw vriendin, R(...), kwam u in het bezit van zijn telefoonnummer. In september 2007 begonnen jullie met elkaar te bellen. Telkens hij zei dat hij u wilde ontmoeten, hield u de boot af daar uw broers u zouden doden zo ze dit te weten zouden komen. Uiteindelijk volgde diezelfde maand dan toch de eerste ontmoeting in een conferentiezaal op de unief. U spijbelde om hem te kunnen ontmoeten. Vanaf augustus 2008 ontmoetten jullie mekaar ook in het huis van een vriend van W.(...). Later vernam u dat dit het huis was dat W.(...) zelf huurde.

Op 22 mei 2009 vroeg W.(...) uw hand. Uw ouders weigerden hierop in te gaan omdat W.(...) zonder zijn familie was gekomen en hij niet gestudeerd had. Bovendien waren zowel hij als u zelf al voorbestemd om met een familielid te huwen. U was voorbestemd om met een kozijn te huwen, dit was al overeengekomen toen u klein was.

Op 16 oktober 2009 hadden jullie voor het eerst seksuele betrekkingen met elkaar. U was nog maagd maar jullie namen voorzorgen om niet zwanger te worden.

Om niet in zonde te leven sloten u en W.(...) een verbintenis, 'rurfa', in het bijzijn van twee getuigen. Hierdoor was jullie handelwijze niet fout in de ogen van jullie 'god'.

Nadat u afgestudeerd was kwam uw kozijn in juli 2011 uw hand vragen. U verzoon allerlei excuses om hier niet op te moeten ingaan. Uw moeder en uw broers maanden u aan met deze onzin op te houden en het verzoek te aanvaarden.

In 2011 werd u door uw broer Z.(...) gezien toen u met W.(...) op restaurant zat. In september 2011, op een moment dat u weer door uw moeder onder druk werd gezet om met uw kozijn te huwen, gaf u aan uw moeder te kennen geen maagd meer te zijn. U hoopte dat ze u, als vrouw, zou begrijpen wat echter totaal anders uitdraaide. U werd door haar geslagen en opgesloten in de kelder. Ook door uw broers en zus werd u geslagen. Uw schoonzus kwam u hier opzoeken en vroeg u het nummer van W.(...) om hem te waarschuwen, uw familie wilde hem immers doden. Uw 'echtgenoot' vluchtte vooreerst gedurende twee weken naar Syrië en vervolgens naar Mafraq, een dorp op 40 km van Erbid. Uw schoonzus hielp u daar ze bang was dat wanneer uw broer/haar echtgenoot W.(...) zou doden, hij naar de gevangenis zou moeten. Op de derde dag van uw opsluiting probeerde u uw polsen over te snijden. U werd gevonden door uw schoonzus en naar het ziekenhuis overgebracht. De politie kwam ter plekke, doch door toedoen van uw broer F.(...), die veel militairen en gendarmes kent, werd er enkel een rapport opgemaakt waarin gesteld werd dat u was gevallen. Toen u uw wedervaren aan een verpleger vertelde stelde u dat u klacht wilde indienen bij het 'departement voor bescherming tegen de familie', doch hij raadde u af dit te doen daar dit toch tot niets zou leiden. In deze periode vernam u eveneens dat uw broer, Z.(...), het huis van de ouders en de broers van W.(...) in brand had gestoken en hij hiervoor een maand gevangenisstraf diende uit te zitten.

Na uw thuiskomst kreeg u van uw schoonzus, R(...), de echtgenote van uw broer F.(...), te horen dat u diende te vluchten daar uw familie u wilde doden. Ze hielp u uit het huis te geraken en u vluchtte naar de mukhtar, die zei dat u er niet kon blijven. Vervolgens trok u naar uw vriendin R.(...) in Kufr Asad en bleef hier een week. Nadat uw familie er was langsgekomen op zoek naar u, vroeg R.(...)'s moeder u het huis te verlaten. U contacteerde uw schoonzus, R(...), en u verbleef van 23 maart 2012 gedurende een week bij haar ouders in Hussein Camp. Intussen contacteerde 'uw echtgenoot' een smokkelaar en gaf hem uw paspoort zodat hij het nodige kon doen opdat u het land kon verlaten. In het gezelschap van de smokkelaar verliet u Jordanië via de luchthaven van Amman en via een transit in een onbekend land kwam u naar België, waar u op 30 maart 2012 asiel aanvraagde.

Sinds uw verblijf alhier hebt u slechts één keer contact gehad met uw echtgenoot, uw verdere pogingen hem te contacteren liepen op niets uit. Een maand geleden hebt u contact gehad met uw schoonzus, R(...), zij was opgelucht dat u veilig was doch vroeg u geen contact meer met haar op te nemen uit angst dat ze problemen zou krijgen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming daar u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt.

Zo stelt u dat u W.(...) aanvankelijk ontmoette in een conferentiezaal op de universiteit. Dat u het risico nam hem te zien op een plek die bezwaarlijk als discreet te bestempelen valt en waar u tevens het risico liep te kunnen worden opgemerkt door andere personen die u en uw familie kenden, kan

bezwaarlijk overtuigen. Uw verklaring dat R.(...)n 'een beetje op uitkijk stond' doet hieraan geen afbreuk daar niet uit te sluiten viel dat jullie op een dergelijke plek zouden kunnen worden opgemerkt. Deze manier van handelen kan nog minder overtuigen wanneer u dan ook nog eens stelt dat uw broers soms onverwachts naar de unief kwamen 'om naar u te kijken' en ze u zouden doden als ze u zouden zien (in het gezelschap van een man implicerend; cgvs p.4-5).

Verder kan het totaal niet overtuigen dat u er op 16 oktober 2009 in toestemt seksuele betrekkingen te hebben met W.(...), dit terwijl u nog maagd was en uw familie een vijftal maanden tevoren diens huwelijksaanzoek had afgewezen (cgvs p.5-6). U gevraagd waarom, gezien de context van erewraak, u een dergelijk risico genomen hebt, komt u niet verder dan te stellen van hem te houden. U andermaal gevraagd of u zich niet bewust was van de consequenties, kunt slechts andermaal stellen van hem te houden ook al zou u maar kort met hem kunnen samenleven vooraleer te worden gedood (cgvs p.9). Andermaal kan deze door u geschilderde gang van zaken totaal niet overtuigen. U verklaart te komen uit een strict religieuze familie die uiterst conservatief was. U had geen vrijheden, als u een man leerde kennen mocht u niet met hem praten of bellen, u mocht zelfs niet eens met uw kozijnen spreken. U mocht, behalve om naar de unief te gaan, niet naar buiten, ook niet met vriendinnen. U stelt dat uw familie nog stamt uit de middeleeuwen (cgvs p.2). Daarenboven hadden jullie respectievelijke families reeds van toen jullie klein waren de respectievelijke echtgenoot/echtgenote uitverkoren, een gegeven waar jullie beiden zich van kleins af aan van bewust waren (cgvs, p.6). Gezien dit door u geschetste kader kan uw toch wel roekeloze manier van handelen totaal niet overtuigen, temeer jullie beiden opgegroeid zijn in een dergelijke context en zich maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van de consequenties zo dit aan het licht zou komen. Getuige hiervan uw antwoord dat het meisje door haar familie zal worden gedood zo ze geen gevolg geeft aan de wensen van de familie. U stelt 'bij ons zeggen ze de eer gaat voor alles en na de dood (van het meisje) wordt er zelfs een feest gegeven' (cgvs p.7).

Ook met betrekking tot de door u beweerde verbintenis dienen er kanttekeningen te worden gemaakt. Zo stelt u ten overstaan van het cgvs aanvankelijk dat W.(...) op 22 mei 2009 uw hand is komen vragen, maar dat uw familie dit weigerde (cgvs p.6). Later tijdens het gehoor stelt u dan dat u op 22 mei 2009 'in het huwelijk bent getreden', dit was voor god als je niet fout bezig wil zijn (cgvs p.8). Het kan niet overtuigen dat u deze beide gebeurtenissen op één en dezelfde dag plaatst. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens het overlopen van uw gegevens, dateerde u deze verbintenis een hele tijd later, meer bepaald op 6 oktober 2011 (Verklaring punt 14). Het feit dat u hieromtrent geen coherente verklaringen kunt afleggen komt uw geloofwaardigheid allerm minst ten goede, temeer u dan ten overstaan van het cgvs dan ook nog eens stelde dit 'huwelijk' in september 2011 aan uw moeder te hebben opgebiecht (cgvs p.8). In dit kader dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent dit document neer te leggen daar dit document in het bezit zou zijn van uw echtgenoot. U gevraagd of het mogelijk is dit document te bekomen, geeft u aan het te zullen proberen doch uw echtgenoot niet meer te hebben kunnen contacteren (cgvs p.10).

U stelde door uw familie in de kelder te zijn opgesloten. U gaf aan gedurende drie dagen geen eten te hebben gekregen en te zijn geslagen, u besliste dan uw polsen over te snijden. U werd gevonden door uw schoonzus en naar het ziekenhuis gebracht. Uw polsen werden genaaid waarna u naar huis terugkeerde. Hierna bleef u nog een week thuis alvorens te vluchten (cgvs p.7, 9, 11). U hebt met andere woorden ongeveer anderhalve week opgesloten gezeten. Het wekt dan ook verbazing dat u, gevraagd hoe lang u effectief opgesloten hebt gezeten, gewag maakt van meer dan een maand (cgvs p.11).

Ook wat betreft de problemen die de familie van W.(...) zou hebben gekregen dient een vraagteken te worden geplaatst. Zo stelt u dat uw broer Z.(...) in september 2011, de periode waarin u in de kelder zat opgesloten, de huizen van de ouders en de broers van W.(...) in brand had gestoken en hiervoor gedurende een maand in de gevangenis had gezeten. De ouders van W.(...) zouden de klacht uiteindelijk hebben ingetrokken omdat uw broers en uw kozijnen ermee bedreigd hadden diens familie te doden (cgvs p.11). U hebt hier echter met geen woord over gerept ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het cgvs. U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u dat ze u daar de tijd niet hebben gegeven om het te vertellen (cgvs p.12). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar deze door u aangehaalde feiten deel uit maken van de door u beweerde vrees ten overstaan van uw familie. Daarenboven werd er u op DVZ de kans geboden toevoegingen te doen, een aanbod dat u aangreep maar waarop u enkel stelde niet te willen dat uw broer zou te weten komen dat u hier verblijft en u hoopt uw paspoort terug te krijgen (Vragenlijst, p.3) Mocht er effectief geloof aan deze door u beweerde feiten kunnen worden gehecht dan kan er toch van u verwacht worden dat u deze feiten op dat moment, zo u dit niet al tijdens het vertellen van uw relaas zou hebben gedaan, ten berde zou hebben gebracht.

Wat betreft uw reisweg dient aangestipt dat het toch wel zeer opmerkelijk is dat u niet weet of er al dan niet een visum in uw paspoort was opgenomen en u niet weer waar u, na Jordanië te hebben

verlaten, een transit hebt gedaan. U hiernaar gepeild, stelt 'ergens' twee of drie uur op een luchthaven te hebben verbleven. Gezien het toch algemeen geweten is dat de plek van aankomst verschillende keren tijdens de vlucht wordt omgeroepen en de naam van deze plek toch ten toon wordt gespreid op verschillende plekken in de luchthaven kan uw onwetendheid bezwaarlijk overtuigen (cgvs p.3). Daarenboven bent u niet in het bezit van een instapkaart/bagageticket of enig ander document ter staving van uw traject waardoor u niet aantoonst wanneer u uw land hebt verlaten, noch wanneer u hier bent aangekomen en via welk traject u bent gekomen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt een 'geheime relatie' te hebben gehad en hierdoor problemen met uw familie te hebben ondervonden. Bijgevolg wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart neer. Uw identiteit wordt op zich door ons niet betwist en bijgevolg vermag dit document de appreciatie inzake uw dossier niet in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekster is van mening dat de beslissing waarbij wordt gesteld dat zij haar asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, niet afdoende gemotiveerd is en op onzorgvuldige wijze werd genomen. Zo wijst verzoekster er betreffende haar verklaringen over de plek waar zij en W. elkaar ontmoetten, op dat haar familie streng religieus was en zij geen enkele vorm van vrijheid genoot waarbij zij enkel van huis uit met de bus naar de universiteit mocht en na de lessen onmiddellijk naar huis moest terugkeren. Verzoekster zag dan ook geen andere mogelijkheid, zo oppert zij, dan op de universiteitscampus af te spreken. Hierbij verduidelijkt verzoekster dat zij, indien haar broers haar samen met W. in de conferentiezaal zouden zien, zij nog de mogelijkheid had om een excuus te zoeken door bijvoorbeeld te zeggen dat W. een medestudent was of een medewerker van de universiteit waarmee zij in het kader van haar studies een kort onderhoud had. Tevens stipt verzoekster aan dat haar vriendin R. steeds op de uitkijk stond en hen kon alarmeren zodat de kans op betrapting *nihil* was. Verzoekster stelt dat zij en W. er naderhand voor opteerden om in een private woning af te spreken tijdens de schooluren en niet in het openbaar, zodat zij niet betrappt konden worden. Verder verduidelijkt verzoekster dat het juist wel logisch is dat zij op de unief afspraken omdat de aanwezigheid van verzoekster daar normaal was en zij de campus goed kende. Haar aanwezigheid op een andere plek dan de universiteit zou, zo besluit verzoekster, juist argwaan wekken, zodat de motivering op dit punt niet zorgvuldig en redelijk is.

Met betrekking tot de roekeloosheid van het onderhouden van seksuele betrekkingen met W., geeft verzoekster toe dat dit mogelijks onverstandig was, maar dat dit voortvloeide uit de liefde en de passie die zij voor hem voelde en dat zij bovendien meer dan twee jaar een relatie hadden alvorens de grote stap werd gezet. Verzoekster wijst erop dat zij in haar jeugdige overmoed en overmand door romantiek ervoor opteerde om een kort maar passioneel leven te hebben met W., in plaats van haar leven te moeten slijten met de kozijn met wie ze voorbestemd was om te huwen. Door het feit dat dit alles verboden was, had dit een grote aantrekkingskracht, zo geeft verzoekster aan. Haar onbezonnenheid, zo stelt verzoekster, is geenszins voldoende om te besluiten dat haar verboden liefde ongeloofwaardig is. Volgens verzoekster vinden de vele eerwraken in streng religieuze landen hun oorsprong in verboden relaties.

Verzoekster ontkent dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment van haar huwelijk. Het is, zo stelt zij, immers perfect mogelijk dat W. op 22 mei 2009 vroeg om de hand van verzoekster, maar dat haar ouders dit weigerden en dat zij diezelfde dag in het geheim met hem getrouwd is. Verzoekster stipt hierbij aan dat beide gehoren in de Arabische taal plaatsvonden en de tolk Franstalig was waarna de dossierbehandelaar haar verklaringen in het Nederlands opschreef waardoor er volgens haar een aan waarheid grenzende zekerheid bestaat dat er ergens tijdens de vertalingen in de drie talen fouten werden gemaakt of misvattingen zijn ontstaan. Een foutief neergeschreven datum tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken is volgens verzoekster geenszins voldoende om aan haar gehele en coherente relaas te twijfelen. De commissaris-generaal

heeft tijdens het gehoor niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag gelegd, zo vervolgt verzoekster, omdat zij niet werd geconfronteerd met dit gegeven en hij geen motivering geeft waarom er geen confrontatie gebeurde, terwijl hij haar hiermee moest confronteren opdat zij zich hieromtrent zou kunnen verweren.

Verder overloopt verzoekster haar verklaringen en stelt ze dat er geen tegenstrijdigheid bestaat aangezien de periode tussen drie dagen voor de zelfmoordpoging en haar uiteindelijke ontsnapping in totaal anderhalve week in beslag genomen heeft.

Aangaande het niet vermelden van de brandstichting door haar broer van het huis van W.'s ouders bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekster dat het duidelijk is dat zij niet spontaan verteld heeft over deze brandstichting en zij hierover slechts vertelde wanneer haar uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of haar familie ooit problemen heeft veroorzaakt voor W. Hierbij merkt verzoekster op dat zij eenzelfde antwoord zou hebben gegeven indien haar dezelfde vraag zou zijn gesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken wat niet is gebeurd in het kader van het korte gehoor aldaar, waardoor het volgens haar niet bevreemdend is dat zij dit feit niet heeft vermeld.

Betreffende haar onwetendheid over de vraag of er al dan niet een visum in haar paspoort was aangebracht, over de vraag waar zij overgestapt is en het gebrek aan stavingsstukken over haar reisweg, oppert verzoekster dat zij dit inderdaad niet weet en dat zij haar land diende te verlaten wegens een gevaar voor haar leven en veiligheid, waardoor zij op dat ogenblik andere zorgen aan haar hoofd had. Er is evenwel geen reden voorhanden waarom zij de waarheid zou willen verhullen, zo vervolgt zij, aangezien deze geen afbreuk doet aan haar asielmotieven.

Vervolgens stipt verzoekster aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de concrete huidige situatie in Jordanië waar geweld tegen vrouwen en eremoorden ingeburgerd zijn in de samenleving en waar de overheid de dader in plaats van het slachtoffer beschermt. Verzoekster citeert hierbij een aantal bronnen die zij van het European Country of Origin Information Network (www.ecoi.net) plukte en van Amnesty International die het geweld ten aanzien van vrouwen in Jordanië bespreken. Specifiek met betrekking tot vrouwen die seksuele betrekkingen hadden voor hun huwelijk wijst verzoekster op informatie waaruit blijkt dat zij het risico loopt om vermoord te worden om de eer van de familie te herstellen. Uit deze informatie, zo stelt verzoekster, blijkt dat zij een groot risico loopt om slachtoffer te worden van een ermoord en dat de autoriteiten niet bereid zijn om afdoende bescherming te bieden, waardoor zij als vluchteling moet worden erkend of minstens de subsidiaire bescherming toegekend dient te krijgen.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gebaseerd op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat de wijze waarop ze contacten onderhield met haar partner W. op de universiteit niet kan overtuigen en haar toestemming voor seksuele betrekkingen gezien de context van erewraak in Jordanië roekeloos overkomt. Tevens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de weinig coherente verklaringen die verzoekster aflegt over het moment waarop ze in hun huwelijk zou zijn getreden en op het feit dat zij haar huwelijk niet met een document kan staven. Verder merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster uiteenlopende verklaringen aflegde over de duur van haar opsluiting in de kelder en dat zij geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de brandstichting die door haar broer zou zijn gepleegd waarbij de huizen van W.'s ouders en zijn broers in

brand werden gestoken waarna de slachtoffers onder doodsb bedreigingen hun klachten zouden hebben ingetrokken. Daarnaast wordt in de beslissing de onwetendheid van verzoekster over haar reisweg en het gebrek aan stavingsstukken dienaangaande aangestipt. Uit het geheel van de vaststellingen leidt de commissaris-generaal de ongeloofwaardigheid af van haar geheime relatie en de problemen met haar familie. Tenslotte wordt naar aanleiding van de neergelegde identiteitskaart opgemerkt dat de identiteit van verzoekster niet ter discussie staat.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift haar verklaringen tracht te nuanceren in een poging om deze alsnog geloofwaardig te maken. De Raad stelt echter vast dat verzoekster enerzijds verklaarde dat het, als zij iemand leerde kennen, verboden was met hem te praten of te bellen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 mei 2012, p. 2). Ook in haar verzoekschrift benadrukt zij dat haar familie erg religieus was en zij geen enkele vorm van vrijheid genoot. Net daarom komt het weinig geloofwaardig over dat verzoekster gedurende vier jaar een relatie zou hebben gehad met W. (stuk 7, Vragenlijst DVZ 2 april 2012, p. 3), die bovendien begon door met elkaar te bellen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 mei 2012, p. 4), waarna ze elkaar ontmoetten in de conferentiezalen op de universiteit (*Ibid.*, p. 4), waar toch een behoorlijk grote visibiliteit van uitgaat. Het feit dat zij geen andere mogelijkheid zag om W. dan op de universiteitscampus af te spreken, valt moeilijk te rijmen met haar eerdere verklaringen dat haar broers zelfs onverwachts naar de unief kwamen om naar haar te kijken (*Ibid.*, p. 4). Ook haar *a posteriori*-opmerkingen dat zij een smoes zou kunnen verzinnen door te stellen dat W. een medestudent of een medewerker van de universiteit was, de voorzorgsmaatregel die erin bestond dat haar vriendin op de uitkijk stond en het feit dat haar aanwezigheid op de campus normaal was, zijn niet van aard om het ongeloofwaardige karakter op te heffen van de wijze waarop zij de ontmoetingen met haar vriend organiseerde, omdat zij wel degelijk in het openbaar met een man zou kunnen worden aangetroffen, waardoor zij zware problemen met haar familie riskeerde. Verzoekster beweert weliswaar achteraf in een private woning te hebben afgesproken met haar vriend W. zodat zij niet betrappt kon worden, maar zij verduidelijkt niet hoe zij haar afwezigheid op de universiteit zou kunnen verantwoorden, aangezien zij zelf stelt dat dit argwaan zou wekken. In elk geval kan uit het herformuleren van haar verklaringen niet worden afgeleid dat de overwegingen uit de bestreden beslissing, waarbij besloten wordt dat de geschetste handelwijze niet overtuigend overkomt, onzorgvuldig of onredelijk zouden zijn.

2.7. Liefde, passie, romantische gevoelens en jeugdige overmoed kunnen bezwaarlijk worden aanvaard als rechtvaardiging voor het onderhouden van buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen in de context van de Jordaanse samenleving. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zowel verzoekster als haar partner reeds vanop jonge leeftijd voorbestemd waren om met een aanverwant te huwen en hiervan duidelijk op de hoogte waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 mei 2012, p. 6). Het feit dat verzoekster en haar vriend reeds twee jaar een relatie hadden, neemt bijgevolg niet weg dat het hebben van seksuele betrekkingen problematisch is. Uit de informatie die door verzoekster in haar verzoekschrift wordt geciteerd, met name *"In many of these cases, violence against women is perpetrated by husbands, guardians and other male relatives, when women act in ways that are considered dishonourable in the eyes of society. Women, whether married or unmarried, who have engaged in pre- or extra-marital sex even face the risk of being murdered so as to – restore the family honour. Moreover, given the high levels of scrutiny under which some women live, leaving the home without permission or talking to an unrelated man are acts that have also resulted in the killing of women in the name of honour."* (Verzoekschrift, p. 6), blijkt trouwens dat haar gedrag mogelijk levensgevaarlijk kan zijn. De aantrekkingskracht van de verboden liefde is niet van aard om te verklaren waarom verzoekster die beschrijft dat haar opvoedingssituatie *"vanuit de middeleeuwen"* dateert en die haar moeder als *"nog erger"* omschrijft, de ernst van de situatie slechts *"te laat"* inzag, met name nadat ze met haar vriend W. had geslapen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 mei 2012, p. 6; *Ibid.*, p. 9). Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster in september 2011 aan haar moeder zou hebben opgebiecht dat zij niet langer maagd was (*Ibid.*, p. 7), waarbij het, gezien het door haar geschetste profiel van haar moeder, weinig waarschijnlijk is dat haar moeder begrip zou tonen zoals zij blijkbaar verwachtte (*Ibid.*). Juist omwille van verzoeksters bewering dat vele eremoorden in streng religieuze landen hun oorzaak vinden in verboden relaties en omwille van de door haar aangeleverde informatie waaruit blijkt dat het Jordaanse strafrechtstelsel weinig adequate bescherming biedt (Verzoekschrift, p. 5-6), zet de roekeloosheid van verzoekster haar geloofwaardigheid in ernstige mate op de helling. Terloops merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien waarom de familieleden van verzoekster haar niet onmiddellijk ombrachten van zodra zij op de hoogte waren van het feit dat de familie-eer door haar geschonden was.

2.8. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker verwacht wordt dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster

tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij op 6 oktober 2011 een papier heeft opgesteld in het bijzijn van twee getuigen waarbij zij, zonder medeweten van haar ouders, met W. huwde (stuk 8, Inventaris + diverse documenten DVZ, Verklaring DVZ 2 april 2012, punt 14, Burgerlijke staat). Verzoekster ondertekende haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die haar in de Arabische taal werd voorgelezen waarbij zij bevestigde dat de vermelde inlichtingen oprecht zijn, zodat het weinig aannemelijk is dat de datum van 6 oktober 2011 foutief zou zijn neergeschreven, zoals verzoekster beweert (cf. RvS 10 februari 2005, nr. 140 479). Bijgevolg blijft de vaststelling overeind dat zij oorspronkelijk verklaarde dat zij op 6 oktober 2011 in het huwelijk trad. Ter gelegenheid van het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster enerzijds dat haar vriend op 22 mei 2009 haar hand is komen vragen aan haar ouders (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 mei 2012, p. 6), terwijl zij tevens verklaarde dat zij op 22 mei 2009, de dag van haar verjaardag, gehuwd zou zijn in het bijzijn van twee getuigen (*Ibid.*, p. 8). De Raad merkt in de eerste plaats op dat de loutere ontkenning van de tegenstrijdige verklaringen deze uiteraard niet opheffen. De stelling van verzoekster dat het perfect mogelijk is dat W. op 22 mei 2009 zowel haar hand heeft gevraagd als in het geheim met haar gehuwd is, volstaat niet als rechtvaardiging voor het feit dat zij haar huwelijk initieel in oktober 2011 situeerde. Nergens uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat de vertaling van het Arabisch naar het Frans en vervolgens naar het Nederlands een probleem zou hebben opgeleverd. De Raad stipt overigens aan dat verzoekster er bij aanvang van het gehoor op werd gewezen dat zij eventuele problemen met de tolk diende te melden (*Ibid.*, p. 1). Ook op het einde van het gehoor maakte verzoekster geen enkele opmerking. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster zelf een einde zou kunnen maken aan de onduidelijkheid door het document dat haar "Orfi"-huwelijk bevat, neer te leggen. Verzoekster beweerde weliswaar dat haar echtgenoot dit document heeft (*Ibid.*, p. 10), maar zij toont niet aan dat er hiervan slechts één kopij zou bestaan en maakt niet aannemelijk dat zij concrete pogingen heeft ondernomen om via haar man in het bezit te geraken van dit stuk. Daargelaten de vraag of de dossierbehandelaar verzoekster met de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de datum van haar huwelijk had moeten confronteren, merkt de Raad op dat zij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij zich hiertegen niet zou kunnen verweren aangezien haar deze mogelijkheid in het kader van onderhavig beroep ruimschoots wordt geboden. Er dringt zich echter de vaststelling op dat verzoekster er niet in slaagt de tegenstrijdigheid op afdoende wijze te weerleggen, waardoor deze en de daaruit voortvloeiende ongeloofwaardigheid van haar verklaringen over haar geheime huwelijk gehandhaafd blijven.

2.9. Aangaande de periode dat verzoekster in de kelder werd opgesloten, stelt ze dat er geen tegenstrijdigheid bestaat. Nochtans verklaarde verzoekster blijkens de gegevens van het administratief dossier aanvankelijk dat zij gedurende een week was opgesloten (stuk 7, Vragenlijst DVZ 2 april 2012, p. 3), terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelde dat zij in de kelder werd opgesloten en drie dagen geen eten kreeg waarna zij haar polsen oversneed (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 mei 2012, p. 7), naar het ziekenhuis werd overgebracht en daarna voor de duur van iets meer dan een week naar huis terugkeerde, alvorens te vertrekken (*Ibid.*, p. 11). Onmiddellijk hierna verklaarde verzoekster eveneens meer dan een maand in de kelder te zijn geweest (*Ibid.*, p. 11), hetgeen ze na de vraag "*Dus in de kelder was u meer dan een maand opgesloten ?*", nogmaals bevestigde (*Ibid.*). Door haar verklaringen te herhalen en te stellen dat er geen tegenstrijdigheid bestaat omdat de periode van drie dagen voor de zelfmoordpoging tot haar uiteindelijke ontsnapping anderhalve week in beslag nam, slaagt zij er niet in de manifeste tegenstrijdigheid tussen haar initiële verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar latere verklaringen betreffende de duur van haar verblijf in de kelder te verhelderen.

2.10. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). De Raad stelt vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de brandstichting die door haar broer zou zijn gepleegd op de huizen van de ouders en de broers van W. onvermeld liet en dit slechts naar aanleiding van de vraag of haar familie ooit problemen had veroorzaakt voor W. meedeelde. Waar verzoekster het verzuim om deze feiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, tracht te vergoelijken door te poneren dat te weinig gerichte vragen werden gesteld, merkt de Raad op dat van een asielzoeker evenwel verwacht mag worden dat hij zelf de markante gebeurtenissen aanbrengt (cf. RvS 21 januari 2000, nr. 84 788). Derhalve zet het verzuim van verzoekster om deze bijzonder belangrijke gebeurtenis waarvan de familie van haar partner het slachtoffer zou zijn geworden, te vermelden, haar geloofwaardigheid in ernstige mate op de helling.

2.11. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Door haar onwetendheid te bevestigen en te stellen dat zij andere zorgen aan haar hoofd had, wijzigt verzoekster niets aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Het is immers volstrekt onaannemelijk dat verzoekster niets afwist van de wijze waarop haar echtgenoot de papieren voor de reis had geregeld, niet wist hoeveel haar echtgenoot betaald had voor de reis en evenmin wist of er in haar eigen paspoort een visum was aangebracht (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 mei 2012, p. 3-4). Blijkbaar weet verzoekster enkel dat ze in Amman het vliegtuig nam en wist ze zelfs niet op welke luchthaven ze gedurende twee of drie uur verbleef alvorens een andere vlucht naar Brussel te nemen (*Ibid.*). Samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat elk begin van bewijs van haar reisweg, onder de vorm van een boarding-pass of een bagagelabel ontbreekt, wat weinig realistisch overkomt. Verzoekster stelt weliswaar dat er geen reden is om de waarheid te verhullen en dat haar onwetendheid geen afbreuk doet aan haar asielmotieven, maar het totale gebrek aan informatie over haar reisweg doet toch vragen rijzen bij de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

2.12. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk kunnen maken dat zij omwille van haar geheime relatie met W. door haar broer vermoord zal worden (stuk 7, Vragenlijst DVZ 2 april 2012, p. 3), zoals zij beweert. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas komt zij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan zij zich ook niet langer op die elementen beroepen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De actuele situatie in het land van herkomst, waarnaar verzoekster in de door haar geciteerde bronnen verwijst (Verzoekschrift, p. 5-6), dient slechts nader te worden onderzocht indien het relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS van 29 september 2004, nr. 135 540). De bronnen die verzoekster citeert, laten evenmin toe te besluiten dat er in haar land van herkomst een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zou bestaan zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal op onzorgvuldige wijze te werk ging of dat er een wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekster heeft geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN